

„Dg saa vil jeg da nu kun sige til Slut, at det nytter ikke de Herrer, at de sige, at de ikke ere i Stand til at se eller forstaa, at de Krav, vi rejse, ere lige saa berettigede som de andre Stænder have rejst til forstellige Tider til Fordel for dem og deres; thi, som jeg før bemærkede, vi staa her med den samme Ret, som de stode med i Kraft af den historiske Udvikling, og paa den sunde og faste Grund, de saa os ikke bort her fra. Det er min Overbevisning, at Byrden vil vokse, og de Krav, vi stille, ville vokse i samme Omfang, som Antallet af vore Tilhængere og vore Repræsentanter vil vokse her og i andre Sale. Og til dem, der staa paa den anden Side, til dem, som paa mange Omraader have været vore Forbunds-fæller, og som heller ikke have stillet sig afvisende over for vore Krav, men have anmodet om Oplysninger om disse Krav, have tilbudt at være med til at studere dem, vilde jeg gerne sige: Det glæder mig, de have stillet sig saaledes og have haft Forstaaelse af hele det Arbejde, som de, der ere gaaede forud for os, have udrettet til Fordel for dem. Det fortsættes videre af dem, som komme efter os, til Fordel maasse for andre Slægter, men dog lige saa fuldt til Vre for dem, som den Ramp, de have ført, har været til Vre for vort Land. Det er min Overbevisning, at, dersom de gaa med til at give os, hvad vi kræve i denne Lov, gaa de ikke med til at give os noget som helst andet end det, de, der ere gaaede forud for os, have krævet for dem. Hvad er det nemlig, de have krævet? De have simpelt hen ikke krævet andet end Arbejde, Hvile og Fritid, og derfor siger jeg: De kunne ganske rolig gaa med til dette Lovforslag, om ikke i den Form, hvori det foreligger. De have jo Ret til at forandre det. Men Princippet i det er det samme, som er krævet af dem, det er ikke andet end Arbejde for de sunde og Hvile for de trætte og Fritid for alle og ikke nogle enkelte, for at det kan blive muligt at udvikle vore Evner til det mest mulige, som det ærede Medlem for Aalborg har sagt; men som jeg ikke tror hans Parti vil gaa med til. Gaa de med os, saa gør de ikke andet, end hvad deres Fædre have gjort for dem, den Gang de udøvede deres Bestræbelser for at højne vort Folk og gavne det Samfund, af hvilket vi alle gerne ville betragtes som værdige Medborgere.

Bramsen. Ja, jeg faar ikke meget at sige, fordi der ikke har været særdeles meget af det, der er blevet sagt, hvor overordentlig interessant og lærerigt det end har været, som i Grunden rammer noget af det,

jeg udtalte, den Gang vi første Gang havde Ordret i denne Sag. Men der er dog nogle Punkter, jeg mener, der kunde være nogen Anledning for mig til at gøre nogle saa Bemærkninger om. Jeg skal da begynde med Ordføreren for Forslagsstillernes mindre Grad af Tilfredshed med „Tonen“ i mit Foredrag, og jeg vil dertil sige, at jeg var opfyldt af det Gimne, hvorom jeg talte, og at jeg blev livlig under mit Foredrag, men det er der dog vel ikke noget at sige til; det ærede Medlem har det i den Henseende paa en anden Maade; men jeg henviser til mit Foredrag, som det foreligger trykt, og saa længe det ærede Medlem ikke har kunnet udpege nogen Ytring, som han ikke maa betegne som fuldt ud parlamentarisk og dertil i høj Grad venligsinde over for Arbejderspartiet, tror jeg, at det ærede Medlem ikke har nogen Grund til at klage over Tonen. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne talte om Modstanden i England imod Indskrænkning i Arbejdstiden. Sa, det ærede Medlem har læst min af ham omtalte Bog, og han har læst den rigtig godt; jeg har meget stærkt fremhævet den overordentlig egoistiske Modstand, som der i England er blevet rejst imod Bestemmelserne saa vel om Kvinders som om unge Menneskers og Børns Arbejde i Fabrikker. Det er noget af det mest opvækkende at læse om, i hvilken Grad man i sin Tid udnyttede disses Arbejdskraft, men det har jo aldeles ikke noget med den foreliggende Sag at gøre. Den Modstand, som nu rejstes i England og over hele Verden mod Fordringen om 8 Timers Arbejdsdagen, skriver sig jo fra en ganske anden Aarsag og fra ganske anden Side end Modstanden den Gang. Modstanden skriver sig fra, at man ikke vil indskrænke voksnede, selvstændige mandlige Arbejders Ret, altsaa akkurat det modsatte af det, som man mente udtrykkelig var Statens Pligt, og som den højtærede Minister ogsaa i Dag udviklede for os ganske i Overensstemmelse med, hvad man kan finde mangfoldige Steder udtalt, nemlig, at Staten har en Ret, og at Staten har en Pligt til at fastsætte Korrektiver mod Misbrug af deres Arbejdskraft, som endnu ikke ere i Stand til at værne om sig selv, og paa hvis varsomme Benyttelse der maa vogtes, hvis ikke Fremtiden skal tage Skade. Dette er en Definition af Beskyttelseslovgivningen for Arbejdet i Fabriks- og Værkstedslivet. Naar den ærede Ordfører altsaa ved Forelæggelsen af Forslaget sagde, at han vilde have det indført for de voksnede mandlige Arbejdere som for „de umyndige“ og altsaa vilde have de voksnede Arbejdere i dette For-